

Бајке за девојчице

Dirección editorial: Ana Doblado
Textos: adaptación de Celia Ruiz / Equipo Susaeta
Ilustraciones: Pilar Campos
Diagramación: Mari Salinas / Equipo Susaeta
Diseño de cubierta: Más!Gráfica / Equipo Susaeta

© SUSAETA EDICIONES, S.A. - Obra colectiva
C/ Campezo,13 - 28022 Madrid
Tel.: 913 009 100 - Fax: 913 009 118
www.susaeta.com

Умножавање овог дела или његове измене могу се извршити само уз сагласност носиоца ауторског права. Уколико је потребно да фотокопирате или скенирате неки део ове књиге, обратите се организацији CEDRO (Шпански центар за репрографичка права).

Бајке
за
девојчице

Ивица и Марица

Браћа Грим

У близини једне шуме живео је дрвосеча са женом и своје двоје деце. Дечак се звао Ивица, а девојчица Марица.

8

Били су толико сиромашни да нису имали ни за корицу хлеба. Једне ноћи рече дрвосеча својој жени:

- Шта ће бити с нама? Тешка су нас времена снашла, немамо шта да једемо.

- Ја имам решење - одговорила је маћеха. - Сутра кад одемо у шуму по дрва, оставићемо децу.

9

Бар ћемо се ми
спасти да не
помремо од глади.

- То не долази у обзир!
Види се да им ти ниси мајка! -
узвикнуо је сироти дрвосеча.

- Ако не урадимо тако, направи
нам одмах четири ковчега. Сви
ћемо умрети од глади.

Жене беше упорна, те је на
крају успела да убеди сиротог

дрвосечу да оставе децу у шуми.

Деца нису могла да спавају
јер су им крчала црева и чула
су овај разговор.

- Ивице, готови смо! -
јаукнула је девојчица.

- Немој да плачеш,
Марице. Знам шта ћу урадити.

Дечак је устао из кревета и изашао
из куће. Каменчићи на земљи су се
пресијавали по месечини као да су
од сребра. Ивица је напунио џепове
облуцима и вратио се код
сестре.

- Марице, немој
да се бојиш. Ови
каменчићи ће нам
спасти живот.

У цик зоре,

жена је пробудила двоје
малишана:

- Диж'те се, децо! Свануло је,
морамо у шуму да сакупљамо
дрва!

12

Кад су се обукла и умила,
деца уђоше у кухињу.

Маћеха им је дала два повећа
парчета хлеба и рекла:

- Чувајте хлеб и немојте
одједном да га поједете. То вам
је за цео дан.

Пошто су Ивици џепови били
пуни камења, дао је своје парче
хлеба Марици да му чува. И сви
четворо кренуше у шуму. Ивица
је сваки час застајкивао да
обележи пут белим облацима.
Отац се окрену и запита га:

- Шта ти је, Ивице? Пажури
мало! Изгубићеш нам се.

Кад су зашли дубоко у шуму,
жена рече деци:

- Ви останите овде да
сакупљате грање. Ја идем с

13

вашим оцем да посечемо храст.
Доћи ћемо по вас пред мрак.

Деца су била послушна и
урадила су онако како им је
маћеха рекла.

Кад су завршили с послом,
сели су да једу. Сати су
пролетели и пала је ноћ, али
родитељи се не вратише по њих.
Марица бризну у плач.

- Смири се, Марице! Кад изађе
месец, отићи ћемо кући.

И месец изађе и обасја шуму.
Тад Ивица узе Марицу за руку.
Дечак је пратио траг белих
каменчића које је остављао
путем тог јутра и брат и сестра
стигоше кући пред зору.

Маћеха се каобајаги
обрадовала што их види и поче
да виче:

- Боже, хвала ти! Вратили сте
се!

Отац се од срца обрадовао и одмах је својој деци изнео тањир с храном.

- Једите, сигурно сте изгладнели - и настави да разговара с њима пун љубави. - Пошто сам продао дрва која сам јуче насекао, имаћемо новца и хране за неколико дана.

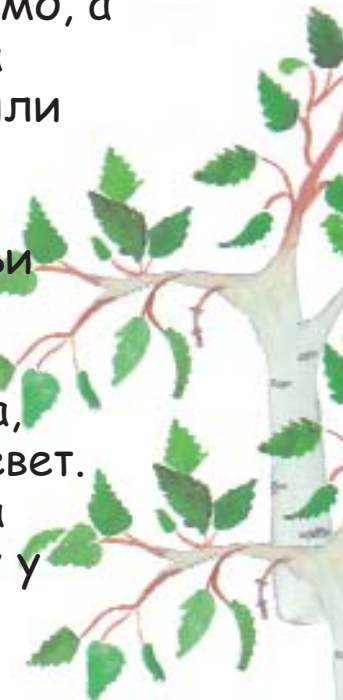

Дани су пролазили, а хране је понестајало. И опет једне ноћи чуше маћеху како говори:

- Више немамо шта да једемо, а нема ни новаца у кући. Твоја деца морају да оду из куће или ћемо сви помрети од глади.

Ивица и Марица су све то слушали. Кад су им родитељи заспали, Ивица је устао да сакупи беле каменчиће. Али врата куће су била закључана, тако да се дечак вратио у кревет. Видевши да јој се брат враћа празних руку, Марица бризну у плач.

- Немој да се плашиш, сестрице. Сигуран сам да ће нам бог помоћи.

Следећег јутра
је опет
обележавао пут
као и онда кад су
их родитељи
први пут
оставили у шуми.
Само што је сад,
уместо
каменчића, Ивица
бацао мрвице хлеба
које му је дала маћеха.

Стигавши дубоко у шуму,
маћеха им рече исто што и
прошли пут те оде са мужем а
децу остави у шуми.

Целог јутра су деца сакупљала
грање.

У подне су сели да једу.
Марица је поделила своје парче

хлеба са Ивицом. Јадна
деца, умор их је тако
савладао да су одмах заспала и
пробудила се пред мрак. Били су
сами. Нико није дошао по њих.
Марица бризну у плач.

- Немој да се плашиш -
говорио јој је Ивица. - Чим изађе
месец, вратићемо се кући.
Мрвице које сам успут бацао,
показаће нам пут.

Месец је изашао,
али Ивица није нашао
ниједну мрвицу.

Птице су их појеле!
Упркос свему, дечак је
умиривао сестру:

- Видећеш да ћемо успети да
пронађемо пут!

Ходали су целу ноћ, али нису
успели да изађу из шуме. Гладни

и уморни, легли су се на траву и
тако заспали. Кад су се
пробудили, јели су шумске
плодове и наставили да траже
пут до куће.

Било је подне кад је Марица
у даљини спазила неку кућу.
Убрзали су корак и за неколико
минута стигли до ње. Али каква
је то кућа! Зидови од патишпања,
прозори од шећера и кров од
чоколаде. Ивица је одломио
комад чоколаде с крова и дао га
сестри:

- Узми, Марице,
сигурно је укусна!

